

◆ ST. OLAV ◆

Nr. 16

Oslo, den 17. april 1936.

48. årg.

Redaktør: Mgr. Irgens. Medarbeidere: mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrud Undset, Lars Eskeland

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontor eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften.

„St. Olav“'s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743 Redaktøren privat 14161 Redaksjonssekretæren privat 17340 — „St. Olav“'s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 I, åpent torsdage fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dage fra kl. 10—4 Utbetalinger kun tirsdag kl. 3—4.

INNHold: Hvite søndag - i Kirke og hjem. — † Mgr. Gaston Vanneefville. — En dag i et presteseminar. — Knut Josef Ruyter. — St. Josephs hospital i Drammen. — Herhjemme.

Hvite søndag — i Kirke og hjem.

Hvite søndag — kan der tenkes en vakrere dag for våre barns Førstekommunion? I sig selv rummer denne festdag store verdier — i dens messe forekommer jo stadig det motiv som også anslås i Introitus og som viser hen til Guds underfulle nåde. Påsken har frelst sjelen som nu atter tilhører lysets rike og er ikledd denne Guds nådes drakt — og nu vil Kirken våke over at denne drakt ikke plettes eller sønderrives og derfor tales både i epistel og evangelium om den tro som overvinner verden.

Og et vidunderlig syn frembyr de mange barn som denne dag for første gang går til Herrens bord. Det er eukaristisk vårfest i vår barnekjære Kirke, som også nu tidlig gir de små anledning til å komme til Frelseren. I våre dager trues barnas sjeler jo av så langt større farer enn noen gang før. Tidlig utsettes de for storm og uvær og alleslags fristelser og farer — og da er det godt at den beste hjelp av alle også tidlig rekkes dem. Psykologien har belært oss om at der i barnesjelen allerede i en tidlig alder utkjemper mange tunge kamper og treffes mange vanskelige avgjørelser — hvad forøvrig kloke foreldre alltid har visst. Likesom de også har visst at det er avgjørende for barnets utvikling at det meget tidlig kommer under en fast og bestemt ledelse med sitt høie mål for øie, så det fra ganske litet av lærer selvovervinnelse å kjenne. Det gjelder alle barn hvor forskjellig de enn kan være. Og derfor må de tidlig føres til Kristus så han kan få virke i dem til det sanne, gode og skjønne.

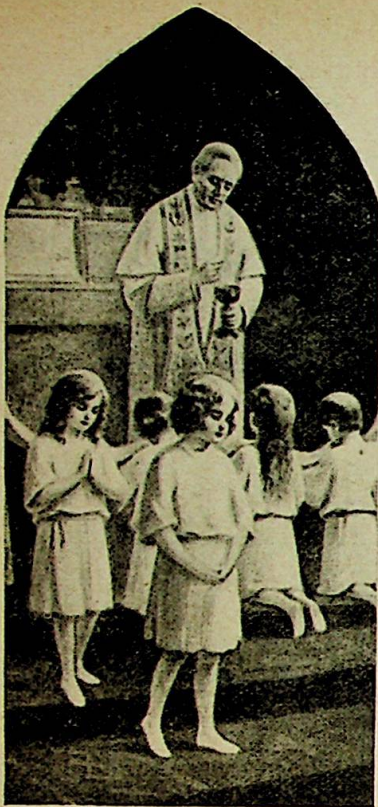
Barnesjelen er åpen og mottagelig og derfor må den lære at med den første Kommunion skjer der noe stort og betydelig i barnets liv, idet det da bevisst går inn i Kristi hær som en av hans stridsmenn. Ti den dag hvor det mottar Kristus første gang, bekrefter det jo selv det løfte som dets fadder gav

for det da det mottok det første sakrament i dåpen. Med de brennende kjerter i hendene, symbolet på renhet, lys, varme og det sinn som ofrer sig selv mens det fortæres i det godes tjeneste, fornyer barnet sitt dåpsløfte og fremsier sitt Credo i menighetens påhør.

En ed, et løfte binder — selv om det brytes opphører dog ikke forpliktelsen når ikke Gud selv løser mennesket fra det. For presten, Kristi stedfortreder, og for menigheten bekjenner barnet sin tro — og det er i den stund at alle foreldre, foresatte, slekt og venner samtidig bør avlegge det løfte at de vil vokte og skjerme det og våke over det — oppildne dets religiøse liv og befeste det i troen, at det så lettere senere i livet kan overta ansvaret for sig selv.

Ti Hvite søndag angår ikke bare barnet — den angår alle som har med barnet å gjøre, men dog i første rekke foreldrene. Og derfor er deres ansvar særlig stort — ti hvorledes skal barnet få utvikle det som legges i dets sjel på denne dag og erkjenne dets store hellige betydning hvis hjemmet er lunkent i sitt religiøse liv? Kommuniionsforberedelsen er ikke tilstrekkelig og heller ikke selve Felleskommunionen — det er hjemmet som gjør utslaget så ikke Hvitesøndag bare blir et forbigående øieblikk som vel var høitidelig mens det stod på, men hurtig tapte sin virkning fordi den flamme som blev tendt ikke fikk næring. I samme grad som foreldrene virkeliggjør sin trosbekjennelse i sitt daglige liv, i samme grad vil barnet bli knyttet til Kirken — i samme grad vil det bli en glødende Kristi stridsmann, en lunken vanekristen eller — en forræder.

Eksemplet er den beste veiviser. Det er ikke alltid barnets skyld om Kommunionen ikke blir

Den første kommunion

en kjær og ettertraktet plikt når det som voksen forlater hjem og skole og går ut i livet. Hadde foreldrene lagt mer vekt på jevnlig å gå til Herrens bord med sine barn, var disse kanhende ikke senere kommet så langt bort fra troens liv. Der trenges en sterk motvekt mot den meget nedbrytende påvirkning det er utsatt for i våre dager — og det er især foreldrene som med Kirkens støtte kan gi den. Er der først skjedd et brudd er det meget vanskelig å finne tilbake. Den menneskelige stolthet, som ikke vil innrømme sine feil kan danne en uoverstigelig hindring — ikke minst fordi veien tilbake går gjennom skriftestolen. Stoltheten vil ikke bøie sig — hovmotet ikke ydmyke sig og knele. Og så kaller den kjærlige stemme forgjeves: «Kommer til mig alle I som arbeider og er besværede og jeg vil gi eder hvile!» Og så går kanhende nettop det menneske som mest hadde hjelp behov, forbi den åpne kirkedør med løftet hode fordi han vil vise sig modig og friggjort, skjønt han ofte innvendig føler sig feig, elendig og svak. Og dette menneske kan være ditt barn om ikke du fra første stund er dig ditt ansvar bevisst!

Med festlig og glad klang ringer klokkene Hvite søndag til Førstekommunion — med hvilken kjærlighet er ikke alt beredt til å feire dagen så barnet forstår at denne dag er noe helt for sig selv i dets liv — den dag hvor Frelseren selv byr det til gjest. Det har lenge ønsket dette store øieblikk — nu er det inne! Og med hellig stolthet ser foreldrene barnene knele ved Herrens bord.

Barnets dag må være hjemmets dag! La den

ikke bli verdsliggjort så preget fra om formiddagen taper sig og det sterke inntrykk uthviskes. Be morgenbønnen med barnet — la det forstå at når det Hvite søndag er hjemmets midtpunkt, så er det fordi det har hatt den ære å motta Frelseren idag. La bordet gjerne være festlig smykket og slekt og venner komme med gaver og gratulere, men la det bare være blomstendigheter, som skyldes dagens store oplevelse. Alt den dag må dreie sig om det som er skjedd, så dette ikke blir et øieblikk, men hele festens store bærende innhold.

Hvite søndag — barnas dag — foreldrenes dag — med glede og takk og ansvar.

Mgr. Gaston Vanneufville.

Den katolske presse har lidt et stort tap ved mgr. Vanneufvilles plutselige død i Paris fredag 3. april. Mgr. Vanneufville som var født i 1866, blev presteviet i 1894 og kom i 1900 til Rom som korrespondent for det franske katolske dagblad «La Croix». Ved sin store innsikt og sjeldne takt blev han helt til sin død en verdifull og høit skattet medarbeider for denne avis. Og han nød en overmåte stor tillit i Rom, ikke minst i Vatikanet, hvor man ofte benyttet ham som rådgiver. Han blev i 1908 utnevnt til pavelig husprelat og et par år senere til apostolisk pronotar og domherre i Laterankirken. I årenes løp har han utrettet meget for å gjenoprette et godt forhold mellem den hellige Stol og Frankrike. Som en anerkjennelse for dette arbejde blev han ifjor dekorert med æreslegionens ridderkors. Mgr. Vanneufville var sterkt sosialt interessert, og på de franske katolikkers sosiale kongresser høstet hans instruktive foredrag alltid meget bifall.

Siden hans nevø dominikanerpateren kom til Norge, har har mgr. Vanneufville fulgt den katolske kirkes arbeide hos oss med den største interesse. I sin lille, beskjedne leilighet ved Lateranet viste han stadig stor gjestfrihet overfor prester og legfolk fra Norge. Derfor vil det også fra vårt land frembæres inderlige bønner for den fromme eiegode prelat og virksomme journalist, som blev innhentet av døden just som han stod i begrep med å ta toget til Rom for å fortsette sitt arbeide med å forberede den franske presses deltagelse på den store presseutstilling i Vatikanet.

H. J. I.

Begravelsen fant sted i hans hjemby Tourcoing under stor deltagelse. Biskopen av Lille, kardinal Liénart bivånet begravelsen og forrettet absolusjonen ved bårn.

En dag i et presteseminar.

På opfordring fra redaksjonen om å skildre en dag i vårt seminar vil jeg med glede etterkomme dette.

Vårt seminar ligger, som de fleste av leserne kanskje vet, oppe på Gianicolohøiden med utsikt over så å si hele Rom. Det består av fire hus, det gamle og det nye collegium plus infirmeriet og universitetet. Det hele er omgitt av en veldig park med både haveanlegg og sportsplasser.

I det gamle collegium bor alle filosoferne, d. v. s. det samme som at en ny student som kommer hit som regel må tilbringe sine første to år der. Her er de inndelt i fire avdelinger eller «camerataer», hver på omkring 20 studenter. De har felles studier, med hver sitt arbeidsbord, midt på gulvet står et stort biliardbord til bruk under rekreasjonen om aftenen. Om natten sover de i svære fellessaler som ved spanske vegger er inndelt i små celler. I hver celle er der en seng, et nattbord, en stol og en vask med rinnende vann. Det er enkelt, men rent og pent og godt vedlikeholdt.

På grunn av min «høie alder» kom jeg straks i det nye collegium og derfra vil jeg nu forsøke å fortelle litt om en dag.

Først en liten orientering omkring i huset. Det er en veldig bygning på fire etasjer. I hver etasje bor to «camerataer», og dessuten er der leiligheter for våre foresatte. Bygningen er delt i midten av vår vakre kirke. I første etasje er der en veldig vestibule med herlige marmorsøilerader. Til venstre når man kommer inn fra hovedinngangen har vi reflektoriet, som er så langt som St. Olavs kirke, og tilhøre en vakker salong som brukes ved mottagelser o. l. Ellers er der rundt omkring i huset kapeller, taleværelser o. m. a.

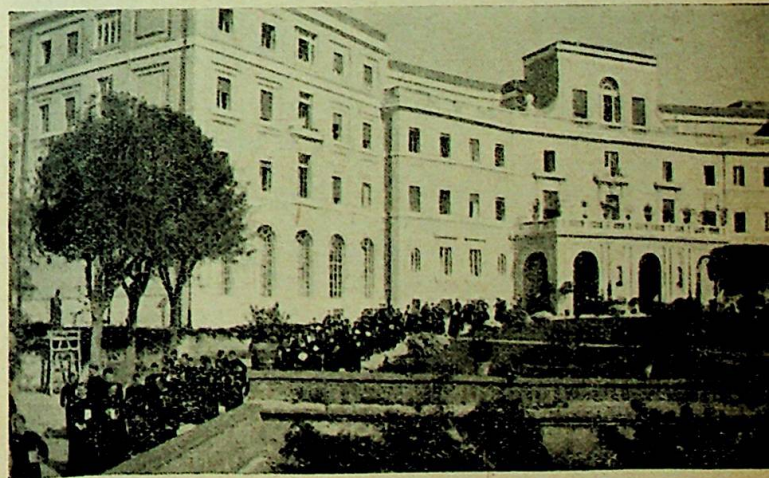
Enhver student har sitt eget værelse. Og dere skulle se de prektige rum. De tilfredsstillende alle hygieniske krav. På hvert værelse er der seng, to stoler, et nattbord og et skrivebord. På den ene langvegg nede ved døren er et veldig skap hvis ene ende er bokskap mens resten tjener til klærne. Vaskestedet er adskilt fra det øvrige værelse ved en liten spansk vegg. Alle rum har centralopvarming. Mitt vindu vender ut mot St. Peterskirken, St. Petersplassen og Vatikanet, så naboskapet er det aller beste.

I hver «camerata» har vi dusjbad som vi kan benytte så meget vi vil. Der finnes også et stort rekreasjonsrum til å opholde sig i om aftenen og ellers om dagen når ikke været tillater oss å gå ut.

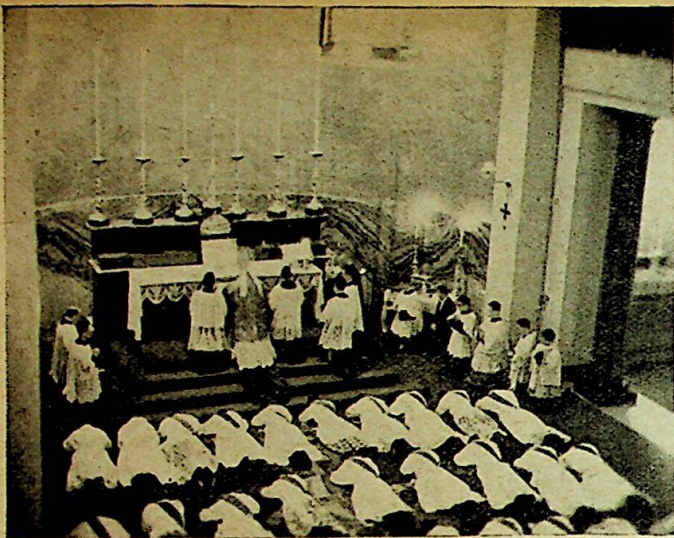
Kl. 1/2 begynner dagen. Da ringer klokken til «opstandelse». Vi må øieblikkelig hoppe ut av sengen, for vi har ikke megen tid å rutte med. Kl. 5,45 ringer det nemlig til angelus, så da må vi være noenlunde påklædd for å kunne gå ut på gangen og be. Vi står, eller kneler nemlig hver for vår dør mens viseprefekten er forbered og vi gir svarene.

Efter bønner er det å gå inn på værelsene og gjøre sig helt ferdig, for kl. 6 ringer det til å gå i kirken. Der har vi så meditasjon til kl. 6 1/2 hvorefter det er kommunitetsmesse. Fra messens slutt og til kl. 8,15 er vi på våre rum for å gjøre dem istand og for å studere inntil skolen tar fatt. Kl. 8,15 kimer det så igjen, og da er det å ta bøkene og gå til reflektoriet for å få mat, og så til skolen. Vi begynner og slutter alltid både våre privatstudier og forelesningene med bønn.

I refektoriet strømmer studentene inn og i løpet av få minutter er alle på plass. Vi spiser sammen både fra det gamle og nye collegium, så det er en anseelig forsamling. Efter bordbønnen gir vi oss så i kast med frokosten. Vi får fersk loff, meierismør og kaffelade, d. v. s. halvparten kaffe og halvparten melk. Frokosten blir alltid inntatt i taushet, for at vi skal bli ferdige i det kvarter vi har til rådighet. Så er det å gå til skolekrakken. Der sitter vi da, noen i to andre i tre timer og hører på forelesningene. Efter forelesningene er det studium til kl. 12, da går vi i kirken til åndelig lesning, d. v. s. hver enkelt har en eller annen dertil egnet bok han leser i. Når vi så hører klokken i Peterskirken slår 12,15 slutter vi lesningen og ber endel bønner bl. a. for misjonen og slutter så med angelus. Fra kirken er det så til matbordet igjen. Nu er det jo dagens hovedmåltid. Efter bordbønnen setter alle sig ned i stillhet. Så blir der lest tre vers fra evangeliet og helgenbiografiene for den følgende dag. Dermed blir der gitt et tegn med en klokke at vi kan åpne munnen både for å «nyte og yde». Og jeg skal si der blir snakket. Maten blir spist med et uforlignelig godt humør. Vi sitter der hvite og sorte, brune og gule i den beste forståelse og lar rettene vederfares all rettferdighet. Og jeg skal si vi blir ikke underernært. Hvert måltid er godt og vel-

Propagandakollegiets nye bygning.

Mens Allehelgenslitaniets synses ved prestevigsel.

lavet. Vi lever heller ikke utelukkende italiensk. Riktignok får vi daglig makaroni i suppen, men det er bare utmerket, den har bare den feilen at den legger sig svært på sidebenene. Middagen tar omtrent tre kvarter. Nu i fastetiden og ellers av og til til andre tider blir det lest høit av en bok i et kvarter under middagen, så da må vi jo alle forholde oss stille, men det er bare god trening. Så snart vi er ferdige med middagen og rektor gir tegn med klokken reiser vi oss og står under takkebønnen for så å gå ut til dagens første rekreasjonsstund. I almindelighet må hver «camerata» holde sig for sig selv. Vi har på forhånd bestemte plasser å være på. En dag spiller vi fotball, en annen dag volleyball eller det er vår tur å vandre under palmene. Det smaker godt å komme ut i solen etter en god middag og det er sunt å røre på sine ben. Fra kl. $\frac{1}{2}2$ til $\frac{1}{2}3$ er det siesta. Da er der dødsstille over hele huset, men kl. $\frac{1}{2}3$ ramler klokken igjen og så er det å sette sig over boken til kl. $\frac{1}{2}4$ for da begynner forelesningene igjen og varer til $\frac{1}{2}6$. Etterpå får vi eftermiddagskaffe og når den er sunket ned, drar vi opp på værelsene for å slenge videnskapen på bordet for en times tid. Vi skal nemlig ha vår største rekreasjon. Den tilbringer vi enten ute på sportsplassen eller vi går ut i byen for å besøke en eller annen kirke. Da går vi også alltid hele camerataen i følge, to og to som en annen militærpatrulje. Forrest går viseprefekten, som for vårt vedkommende er en indier, og bakerst prefekten som er amerikaner. Når en blir vandt med å gå slik, så er det riktig morsomt. Vi vekker alltid opsikt der vi kommer, for vi er jo så mange nasjoner. Kl. 7 må vi være hjemme igjen, for da begynner dagens siste studietime. Før vi begynner den ber vi dagens tredje og siste angelus. Så er der stille igjen i hele huset inntil kl. 8, da går vi til kapellet for i fellesskap å be rosenkransen, og når det er slutt, er det atter mat å få. Nu er der bare silentium, mens det leses tre vers av evangeliet. Så snart forelese-

ren har lukket boken bryter snakke-orkanen løs. Og under snakk og smil fortæres aftensmaten. Den er rikelig i alle deler. Når så alle er velforsynt og takkebønnen er bedt, forlater vi refektoriet for denne dag. Vi går så opp i vår camerata for å tilbringe en halv times tid der sammen i rekreasjonssalen. Der spilles domino, sjakk, bordtennis og meget annet. Noen leser aviser, noen prater, andre sitter i en krok og synger, mens en står midt i rummet og galer som en hane. Alt i skjønn forening. Vi lever herlig.

Kl. $\frac{1}{2}10$ ringer så klokken til aftenbønn. Vi går ned i kirken for å bringe Ham vår takk som har bevart oss igjennem dagens løp og som har skjenket oss så megen ren og uskyldig glede. Fra kirken går alle stille hver til sitt. Og kl. 10,15 går rosinalet. Alle lys slukkes og søvnen fanger inn i sine armer de 250 studenter som har til huse her.

Dette er i korte trekk en almindelig dag i kollegiet. Torsdagene og søndagene skiller sig litt ut i fra det vanlige, idet vi på disse dager har generalrekreasjoner og alle kan gå sammen. Da er alltid vi skandinaver samlet og drøfter våre anliggender. Og et stående emne er vårt bibliotek. Vi har over 250 bøker, men ønsker mange flere. Så dersom noen av St. Olavs lesere skulde ha en eller annen bok, så vil vi motta dem med glede. Der trenges både skjønnlitteratur og faglitteratur. Hjertelig takk på forhånd.

S. B. T.

En nyviet prests første velsignelse.

Knut Josef Ruyter.

1923—1936.

En korsridder fra Norge.

I «Børnenes Budbringer» for mars 1936 leser vi følgende vakre artikkel:

Alle lesere av B. B. har tidligere i dette blad hørt om gode og hellige barn, således om Guy de Fontgalland i Frankrike, om lille Jean Rousseau i Belgien. Idag skal I få høre om Knut Josef Ruyter fra Norge. Og alle små korsriddere må være særlig oppmerksomme, for Knut Josef var korsridder.

Nu skal dere få høre.

Knut Ruyter blev født på den hl. Josefs fest, den 19. mars 1923, derfor fikk han navnet Knut Josef. Begge hans foreldre er konvertitter. Hans far er fra Fredrikstad og var den første i familien som blev katolsk. Vet dere hvor mange han vant for den katolske Kirke i sitt eget hjem? To brødre, en søster samt sin kjære, gamle mor.

Men det var jo om Knut vi skulde høre. Vi hørte når han blev født og hvilket navn han fikk i dåpen. Han blev døpt på Hamar 2. april 1923, annen Påskedag, en «historisk dag», for den dag gjenop-tok den gamle Moderkirke — ved sogneprest Kjellstrup — sin virksomhet i den gamle bispeby, efter 400 år.

Like fra Knut Josef var ganske liten holdt han meget av Jesus, og da han så den 17. april 1930 fikk den store nåde for første gang å gå til Herrens hellige bord, blev han helt grepet av Jesu kjærlighet.

Han hadde begynt å ministrere ved den hellige Messe da han bare var 6½ år gammel. Det var tidlig, ikke sant?

Og så verdig som han gjorde det!

Litt efter litt blev han likesom en leder og fører for St. Halvards kirkes ministranter der søkte å efterligne hans måte å ministrere på.

Tenk, han fikk endog også være med til Stiklestad 29. juli 1930, da man feiret 900 årsdagen for Olav den Helliges martyrdød.

Biskop Offerdahl blev så glad da han så den lille ministrant som hadde gjort den lange reise for å ære helgenkongen. Det var også ham der konfir-merte ham.

Den 12. juni 1932 blev Knut Josef medlem av St. Eysteins Forbund, det bønneforbund der er vokset

frem på helt norsk grunn og som blev kirkelig godkjent av biskop Offerdahl.

Det var også i 1932 at Knut Josef blev korsridder, den 21. november blev han innskrevet og hans navn sendt til Aarhus.

Alle små lesere av B. B. kjenner «Kristi Legems Korstog» som blev startet i begynnelsen av verdenskrigen av en engelsk prest, en konvertit, og som nu teller tre millioner medlemmer. Her i de nordiske land har vi omtrent 1000. Korsridderne gir sitt æresord på minst en gang om uken å motta den hellige Kommunion og alltid å være sådan som en Kristi ridder bør være.

Knut Josef var en ekte korsridder.

Der kunde fortelles så meget om denne korsridder fra det høie nord. Det var ikke bare Kirken han holdt så meget av, men også av sitt hjem, sitt land, sin skole. Han var så lydig mot far og mor og var straks villig til å gjøre det som far og mor bød. Hans pliktopfyllelse var enestående, hans lærere og lærerinner kan ikke nok rose ham for hans flid og gode opførsel.

Dog én ting må vi ennu fremheve. Når noe gjorde ham ondt, så vilde han nødigg tale om det, han vilde ofre det i stillhet til Jesus. Han klaget aldri, ja han tok endogså på sig straff for andre uten å klage.

Også barn kan ha noe å lide, ikke bare legemlig smerte, men også motgang, det vet dere nok selv. Vi hørte at Knut Josef tok imot alt sådant av kjærlighet til Jesus. Men oflret han det da for noget bestemt? Ja, det var for å sone for all den kulde som Jesus møter av så mange i det hellige Sakramente, og så var det for St. Halvards menighet, som jo var hans egen menighet og dernæst også — i den senere tid — for menigheten i Kristiansand. Derne-de, i Norges sydligste by, var en prest som han og hans far kjente så godt og som holdt på å bygge en kirke. Knut vilde så gjerne hjelpe ham med dette. Og så bad han meget og ofret alt som var tungt i denne mening.

Knut Josef vilde så gjerne ha blitt prest, han var så ivrig for å lære fransk for senere å kunne studere i Frankrike.

En gang til jul da han skulde få si hvad han ønsket sig, hadde han bare et eneste ønske: den store messeboken.

Høsten 1935 blev Knut syk og måtte innlegges på Oslo bys sykehus, Ullevold. Mange av våre lesere kjenner dette sykehus, men ikke alle. Det er så stort at der er over to tusen syke. Man kommer langveis fra for å se det — og beundre det. Her fant Knut Josef en god og kjærlig pleie, alle blev så glad i den lille patient.

På sykeleiet som var meget smertefullt, var alt «bare bra», også her søkte han å skjule sine smerter. «Vi har alle lært meget av Knut», sa en av søstrene til hans far.

«Var det ikke dig som gjerne vilde bli prest?» spurte en dag en prest ham. «Jo, men far har sagt

at jeg kan bli prest i himmelen, og da er jo det like godt», svarte han.

Tilslutt blev den syke delvis lammet. En dag gav han et tegn til sin far at han ønsket noget. Denne tok da et kors frem som han bar på sig, og Knut kysset det med en inderlighet som kun den kan der har lidt med Frelseren. Og så var han tilfreds og glad tross sine smerter.

Nu vil vi la Knuts far tale:

«Jeg var hos ham de siste døgn. Hans lydighet mot mig, hans far, til siste stund var helt rørende. Tilslutt gav jeg ham lov til av mor og far å sovne inn i Jesu navn. Og litt etter sovnet han inn.

«Lovet være Jesus Kristus i all evighet. Amen», sa jeg høit. Med det samme lukket han øinene op — et par klare, lysende, nye øine og han sa et sterkt og kraftig «Ja».

Det var gripende».

Det var den 9. januar.

Den 14. januar var gravferden. Alle Knuts skolekamerater og alle som kjente hans kjære foreldre kom for å følge ham til graven.

Sognepresten holdt en tale. «Knuts sykeværelse blev en kirke», sa sognepresten, «hans sykeleie blev et alter og Knut var nu ved sin hengivelse og fulle underkastelse under Guds hellige vilje selv blitt offerprest. Han var nu ikke mere Herrens lille ministrant som han hadde vært i næsten syv år, men Herrens prest. Vakkert er det å be en avbigsbønn til Jesu hellige Hjerte for alle de krenkelser som tilføies Frelseren, men ennu bedre er det å bære sig selv frem som et offer — et lov- takk- og tilbedelsesoffer som kan fortsettes hele evigheten igjen».

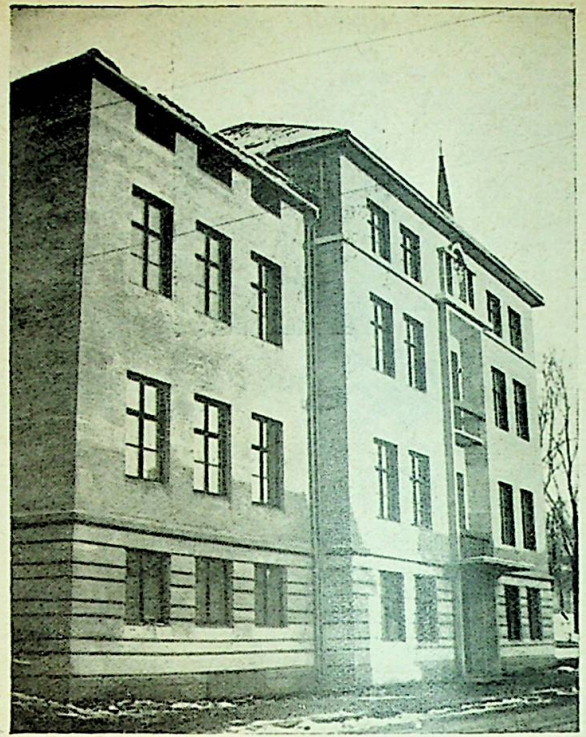
Og så sa sognepresten at vår hellige Kirke ber ved enhver avdøds bære om Guds barmhjertighet, hvad enten det er ved en helgens bære eller ved en tolders, ti vi alle har ene og alene Guds barmhjertighet å trøste oss til.

Den 19. mars vilde Knut Josef blitt 13 år gammel. Den dag vil alle små og store korsriddere i hele Norden være samlet i bønn — med takk til Gud for all den nåde som han skjenket Knut Josef i dennes korte jordeliv.

Og måtte nu Knut Josef, der jo var medlem av St. Eysteins Forbund, ved sin forbønn opnå av Gud for mange fra det høie nord den nåde og det kall å tjene Herren ved alteret.

St. Josephs hospital i Drammen.

Den tilreisende som har gode øine, vil allerede på Drammens jernbanestasjon kunne se St. Josephs hilse velkommen: halvt oppe i åsen — over den store by-bro — skimtes hans staue i sin niche på St. Josephs hospitals nybygg. Det er «notre mère» som gjør oss oppmerksom på det, idet vi følges ad på vei til hospitalet. Lenge slår vi dog ikke følge, idet vi

Hospitalets nye flooi.

kommer inenfor portalen omringes hun straks av sine gledesstrålende døtre og bortføres i triumf. «Det er alltid fest når notre mère kommer» — sier en av de unge søstre halvt undskyldende til den fremmede. Vi føler oss dog på ingen måte tilsidesatt — hospitalets avholdte forstanderinne moder Lætitia stiller sig — og senere en av søstrene — beredvilig til disposisjon for å føre oss rundt på nybygget, så vi kan få bese den hele institusjon. Men først ber vi om noen data av hospitalets historie.

St. Josephssøstrene optok sin velsignelsesrike gjerning i Drammen i 1899. Som næsten alle steder begynte de også her med sprogundervisning og ambulerende sykepleie — og som alltid blev snart behovet for et hospital så stort at man leide en trevilla og den 3. mai 1903 fant den høitidelige åpning sted. Hospitalet hadde da 12 senger.

Og som alltid blev søstrenes hospital populært — 1. mai 1907 vigsledes det nye St. Josephs hospital og efter utvidelsen nu har det 50 senger.

Vi begynner vår «befaring» i kjelleretasjen, hvor kjøkkenet befinner sig med alle de andre rum som knytter sig til det rent materielle stell for patientene. Kjøkkenet er helt flisekledd med en stor separatavdeling for de forberedende behandlinger av råstoffene, der her som på alle søstrenes hospitaler er bare forsterangs. Et lyst og vennlig spiseværelse for betjeningen ligger ved siden av kjøkkenets anretning — på den annen side har vi søstrenes re-fektorium som imidlertid hører til under klausuren og vi derfor ikke får bese. Opvarmingen av hele det store anlegg skjer ved oljefyring — nærmeste nabo er det tip-top moderne vaskerianlegg og strykerum.

Vi går nu op i selve hospitalet, hvis første etasje omfatter bl. a. kontor, venteværelse, taleværelse, kontor for lægene m. m. En vakker proporsjonert trapp fører op i annen etasje, der likesom de andre etasjer domineres av en lang lys korridor. Der er som alltid på våre katolske sykehus så stille og fredelig — kun av og til brytes roen ved at en liten rød lampe tennes over en dør og en dempet surren høres fra vaktens værelse. Søster forteller at det er det nye signalsystem som har avløst den øresonderrivende kimen når en patient trenger hjelp.

Operasjonsdepartementet er et syn for sig selv — etter det nye prinsipp holdt i grønt. Begge operasjonssalene med de tilhørende rum vender ut mot sin særlige gang, for enden av hvilken kirurgen har sitt omkleddingsværelse med dusj. Et mektig steriliseringsanlegg viser operasjonssøster oss med synlig stolthet — det ser imponerende ut, men dessverre mangler vi forutsetningene for å kunne vurdere den tekniske side av saken. Vi kan bare se at alt det skinnende blanke virker hygienisk og derfor tillitsinngydende.

Kapellet er meget smukt med sine buede dører og vinduer. Farvene er lys terrakotta og brunt — belysningen skjer ved vakre kroner og lampetter. På alteret står en Jesu-hjertestatue — sidealtrene bærer en Mariastatue og en St. Joseph.

Et stort lyst værelse er forbeholdt sprogundervisningen — til og med i russisk undervises der her — og når vi tilsist forteller at hospitalet har røkeværelse for de patienter som går oppe — store koselige barneværelser samt et hvilerum for de patienter som trenger litt ro innen de tar hjem etter en behandling, så har vi redegjort for det hospital som den 15. april åpnet sine dører for Drammens autoriteter og læger til en liten fest i anledning den vel tilendebragte utvidelse.

E. D.-V.

Åpningshøitideligheten.

Mens den kirkelige innvielse av hospitalets nybyggede fløi fant sted i all stillhet ifjor sommer da denne blev tatt i bruk, feiredes en særskilt åpningshøitidelighet i nærvær av autoritetene onsdag 15. april, da også ominnredningen av den gamle fløi var tilendebragt.

Det var en meget representativ forsamling som på denne dag blev budt velkommen av hospitalets priorinne, søster Lætitia, tillikemed provinsialpriorinnene mère Zoé og mère Antonia fra Vår Frue Hospital i Oslo. Tilstede var foruten hs. høiærverdighet biskop dr. Mangers ledsaget av provikaren, mgr. Irgens, Drammens katolske sogneprest pastor Rottier, fylkesmann Hundseid, Drammens ordfører og borgermester, fylkesmann Platou, byfoged Wollebæk, stadsfysikus Bie, distriktslæge Schwartz, dr. med. Gjessing o. m. a.

På søstrenes vegne ønsket hospitalets arkitekt,

Per Norda n samtlige velkommen, hvorefter hospitalet blev besett under sakkynndig veiledning av arkitekten, konsulenten, ingeniør Harbitz og byggmester Bjartnes.

Efterpå samledes man til en liten forfriskning i søstrenes dagligstue. Her åpnedes talenes rekke av hs. høiærverdighet biskopen som bragte en takk til byggets arkitekt, konsulent, byggeleder, entreprenører og arbeidere for det vel utførte arbeide. Etter å ha uttalt sin glede over å se så mange representanter for Buskerud fylke og Drammens by forsamlet ved denne anledning, henvendte biskopen sig spesielt til lægene. Han fremhevet den norske lægestands høie nivå og karakteriserte lægene som Guds medarbeidere i livets opprettholdelse og påpekte hvorledes lægene, idet de betraktet sin gjerning mer som et livskall enn som et levebrød, fortsatte vår Herres virksomhet med å lindre og helbrede syke og lidende. Biskopen konkluderte med å ønske Guds rikeste velsignelse over lægenes virke på St. Josephs Hospital.

Formannen for Drammens medisinske selskap, doktor Onshuus, takket for biskopens anerkjennende ord til lægene og gratulerte St. Josephssøstrene med den betydelige utvidelse og vellykkede modernisering av deres hospital i Drammen. Han gjorde sig til tolk for den sympati som fra byens læger og hospitalets patienter i årenes løp på denne festdag strømmet søstrene i møte.

Dernæst bragte doktor Kamstrup som den eldste av hospitalets læger, søstrene en varm takk for det de hadde ydet gjennom alle år og uttalte sin store glede over hospitalets nyutvidelse.

På vegne av Drammens by gratulerte ordfører Gundersen St. Josephsøstrene med hospitalets nybygg og uttalte at Drammens kommune omfattet St. Josephs hospital med den største velvilje, som man også hadde bevist ved de riktignok ikke store, men dog symptomatiske ydelser hospitalet hadde fått fra byen i tidens løp.

Sogneprest Rottier uttalte på søstrenes vegne en hjertelig takk til alle som på denne dag var kommet tilstede for å lykkønske og hedre dem. Han rettet en særlig takk først til biskopen og dernæst til fylkets og byens autoriteter for all utvist velvilje og forsikret at lægenes varme og anerkjennende ord ved denne anledning ikke vilde bli glemt. Endelig takket han i søstrenes navn de damer av menigheten som så elskverdig hadde ordnet med arrangementet av denne festlige tilstelning.

Tilsist holdt fylkesmann Hundseid på vegne av Buskerud Fylke en vakker tale for St. Josephs hospital. Oprinnetlig, sa han, er hospitalsvirksomhet og sykepleie en sidegren av Kirken og kristendommen. Og det vil alltid være så at sykepleien står i pakt med det beste hos menneskene. Det gjelder ikke minst søsørgjerningen. Denne gjerning er noe av det tyngste, ansvarsfulleste og mest krevende av all menneskelig virksomhet, men det er også noe av det rikeste, fordi man i sykepleien står i barmhjertighetens tjeneste og det bringer en

i kontakt med det guddommelige i mennesket. På dette hospital hvor man særlig pleier øien- og ørepatienter, helbreder man sansene, d. v. s. menneskenes kontakter. «Jeg vil håpe at kontakten med barmhjertigheten her på St. Josephs hospital må bidra til å helbrede menneskenes kontakter med verden».

Med dette gode ønske som vant gjenklang hos alle de tilstedeværende, avsluttedes den enkle, men vakre høitidelighet. Gjestene forlot hospitalet og dette var igjen behersket av den velgjørende stillhet som preger våre katolske sykehus.

H. J. I.

Herhjemme.

Hs. Høiærverdighet Biskopen

som vendte tilbake til Oslo Palmesøndags aften, forrettet ved pontifikalgudstjenestene i St. Olavs kirke Skjærtorsdag, Langfredag og 1ste Påskedag. Påskedag gledet han også menigheten og de mange anderledes troende som fylte kirken til trengsel, med å holde festprekenen, som han innledet med å uttale sin glede over å være hjemme igjen og å kunne feire påskefesten midt blandt sin hjord. Etter pontifikalmessen meddelte biskopen den pavelige velsignelse.

2. Påskedag drog hs. høiærverdighet på en snar- tur til Hønefoss for å ordne diverse saker med det nye hospital. Den følgende dag reiste biskopen så til Drammen for som det fremgår av det utførlige referat i dette nr. av bladet, å være tilstede ved den offisielle åpningshøitidelighet for den nye, moderne fløi av St. Josephs Hospital. Om eftermiddagen fortsatte biskopen til Sylling hvor nye plikter ventet på ham. Allerede førstkommende tirsdag må hs. høiærverdighet igjen avsted, nemlig til Stockholm hvor han skal delta i den skandinaviske biskopskonferanse sammen med biskopene fra Danmark og Finnland samt de apostoliske prefekter fra Mellem-Norge og Nord-Norge, som alle skal være biskop Müllers gjester i noen dager. Man vil savne Islands apostoliske vikar, biskop Meulenburg, som på dette tidspunkt må være tilstede ved ordenskapitlet for Compagnie de Marie.

Biskop Mangers vil være tilbake i Oslo søndag 26. april. Senere vil han så kunne ta sig tid til å besøke en del av menighetene hvor han skal meddele Fermingens sakrament. Pinsedag vil hans høiærverdighet forrette Fermingen i St. Olavs kirke i Oslo.

OSLO. — Aftenunderholdning til inntekt for Ungdommens utdanningsfond.

Med ovenstående formål for øie vil det førstkommende

søndag samt onsdag og søndag 26. april i Festivitetslokalet, Akersveien 5 bli opført et skuespill i 2 akter. Det heter «St. Dorothea» og har religiøs karakter. Det er alt vi nu tør røbe. Men erindringen om de utmerkede underholdningsaftener. N. K. K. F.s arbeidskomité arrangerte ifjor borger for at man vil få se noe både interessant og verdifullt. Og når så dertil kommer at det blir sang av fru Karen Sundt, akkompagnert av frk. Bergljot Kjelstrup samt violinspill av hr. Jules Vitesnik og det ypperlige formål taes i betraktning, så er vi ikke i tvil om at det bør bli fullt hus hver aften. — Hs. høiærverdighet biskopen vil være tilstede førstkommende søndag.

Oslo. St. Halvardslaget's underholdningsaften palmesøndag blev meget vellykket til tross for at det ikke blev annonsert. Herr førstefullmektig Ruyter åpnet med i valgte ord å ønske samtlige velkommen. Efter at Olavshymnen var sunget gav herr Ruyter ordet til aftenens foredragsholder pater Vaneufville. Paterens foredrag om «Kommunismen» var meget interessant og høstet varmt bifall. Efterpå fikk vi oplesning av fru Tangstad, som også høstet stort bifall.

Tilslutt blev den tradisjonelle aftentrekning foretatt, og da var allerede klokken blitt så mange at en måtte forlate det hyggelige samvær.

Dette var den første aftenunderholdning i det nye arbeidsår i St. Halvardslaget. Alle var enige om at det hadde vært en vellykket aften.

Jeg håper at mange i dette år melder sig inn som medlemmer av laget, og det vil være å ønske at alle innen menigheten innen utgangen av året har meldt sig som medlemmer av St. Halvardslaget.

T.

Mgr. Irgens

reiser fredag 24. april til utlandet og vil være borte til henimot Pinse. Han reiser først via Bergen til England og derfra til Rom for å representere «St. Olav» på den katolske presseutstilling. All post vedrørende bladet bedes i den tid adressert til REDAKSJONEN, Akersvn. 5.

Under mgr. Irgens fravær vil pastor dr. G. Gorissen bestyre St. Olavs sogneprestembede.

og derute —

LORETTO. — Den italienske nasjonalforening for transport av fattige syke til Lourdes har bestemt at de sedvanlige valfarter i mai og juni i år ikke skal sendes til Lourdes, men til Loretto. Kun ett eneste pilgrimstog med ytterst innskrenket deltagerantall skal i høst avgå il Lourdes.

U. S. A. — Amerikas katolske ungdom har organisert sig til et felttog mot den umoralske litteratur. Forbundet kaller sig: «Ungdomskorstog for ren lektyre» og dets løsen er: «Ned med den umoralske litteratur!» Dets medlemmer er fra 10 til 18 år og de forplikter sig til ikke å lese forbryterfortellinger eller noen annen litteratur som forherliger forbrytelser og umoral. Aksjonen er også rettet mot radio og film.

Redaktør: Mgr. Irgens.

K. Grønli's Bok- & Akcidenstrykkeri, Oslo.